

2017. március 31. péntek

Jn 7, 1-2; 10, 25-30

Üldözőkről és üldözöttről szól a mai olvasmány és evangélium. Rögtön felmerül bennem a kérdés: Vajon melyik vagyok én? Próbálom magam beleképzelni... Nem, az igazi üldözők közé semmiképp sem tartozom! (Bár... előfordul időnként, hogy szavaimmal bántok valakit, vagy hibáit másnak is elmondom, ezzel rossz híret keltve, meggondolatlanul. S így terjed a gonoszság...) De az igaz hitéért és jó tetteiért üldözöttnek sem mondhatom magam önelégülten. Töreksem ugyan az igaz istenismeretre, és cselekedeteimben Jézus tanítása szerint élni, de hol vagyok én még attól, hogy igaznak mondjam magam? Valahol a kettő között, hol egyik, hol másik oldal felé billenve kicsit, (talán nem a langyosnak is mondott középúton), inkább egyre erősebben törekedve a Cél felé.

Nem állíthatom, hogy kimondottan kívánnám a hitemért, szóban és cselekedeteimmel tett tanúbizonyságomért az üldözötté válást. Egyszer-egyszer ugyan előfordult már ilyen tanúságtétel is... De milyen sokszor elmulasztottam? (Ezzel esetleg azt is, hogy valaki épp' rajtam keresztül közelebb juthasson az Üdvözítőhöz.) Komoly üldözés ma még nincs is! Nem tudhatom, hogy bekövetkezik-e még az én életemben. De ha igen...?! Vajon kész leszek-e addigra, hogy vállaljam azt is? Vajon ma...?

Kérünk Urunk, Jézus, erősíts abban, hogy a Te példádat igazán megismerve készek legyünk vállalni a mai napra számunkra rendelt tanúságtételt, s ha egyszer eljön az idő, mi is tudjuk vállalni beléd vetett hitünkért a szenvedést és a halált! Az üldözött és megölt iraki, szír, afgán, nigériai és a többi keresztény vértanú életpéldája erősítse hitünket! „Ha a mag el nem hal...” Életáldozatukból fakadjon új és gyümölcsöt termő hatalmas fa a Te Országodban!

Harmat József